

Тебе, о розуме людський,  
я мав єдиного за бога,  
я право серця зневажав  
і ждав на землю серця твого;

І от тепер, коли минув  
час почуття, надії, віри,  
коли в душі запанував  
лиш розум над усім без міри,

я озираюся назад —  
і жаль пекучий обгортає  
мені всю душу... Де ж той рай?  
Колись він був, тепер немає.

1892